

9) Vakantie

Juli 2023:

Oudste dochter en kleinkinderen van vijf en drie vertoeven in een hooiberghut nabij zee en ik vertoef in zo'n zelfde knusse hut naast hen. Hoe dit spontane idee tot stand kwam is een te lang verhaal. Toen we deze vakantie boekten ergens in januari, zagen wij ons zeven dagen lang op het strand zandkastelen bouwen, schelpen zoeken en in de golven springen.

Vlak vóór vertrek is het meer dan duidelijk. Regenpakken, laarsjes en paraplu's worden ingepakt. Lange broeken en dikke vesten ook maar voor de zekerheid. Ik zoek de avond voor we afreizen nog allerlei uitstapjes voor wanneer de weergoden zich gaan gedragen zoals buienradar ons voorschotelt. Al blijf ik stug hopen op een wonder! Het Hollandse weer zit immers altijd vol verrassingen.

Helaas...

Van de zeven dagen blijft het één hele dag zonnig en droog. Het windje is fris maar dat mag de pret niet drukken. Zwemkleding aan en gaan!

De rest van de dagen leren we veel over zeehonden, spelen in ballenbakken, springen op trampolines en lopen in een bunker door een Noordzee-aquarium.

Bovendien sluiten we de laatste dag af met Circus Renz die toevallig in

ons vakantiedorp was neergestreken.

Op de momenten dat het droog was, want die waren er heus, reden we rond op skelters met zijspan, lagen we in hangmatten en versierde wij ons straatje bij de hooiberghut met stoepkrijt.

Oma was fijn kind met haar kleinkinderen en als zij sliepen én mijn oudste ook op tijd was omgerold door het frisse buitenleven haalde ik mijn laptop tevoorschijn.

Contacten met de vormgeefster om mijn manuscript nog hier en daar wat aan te scherpen moesten deze periode onderhouden worden.

Nieuwe vragen kwamen aan bod. Want op welke plek wilde ik de paginanummers? Hoeveel ruimte langs de tekst? En de ruimte erboven en onder?

MY LORD!! Keuzes, keuzes, keuzes...

Ik vond het allemaal super lastig.

Hoeveel boeken zal ik al verslonden hebben in mijn leven? Nog nooit en te nimmer heb ik bij deze zaken stil gestaan. Echt nooit!

Sanne(redactrice) werd mijn rots in de branding en reddende engel zodat ik niet door keuzestress het bijltje erbij neer zou gooien!

Nu de datum van de boekpresentatie bekend was en de locatie geregeld, ging ik op onderzoek uit hoe ik mijn boek het best in de markt zou kunnen zetten. Wederom meer werk aan de winkel !

Na thuiskomst van onze ‘na regen komt nóg meer regen vakantie’ duurde de schoolvakantie nogmaals drie hele weken!

Oma’s hulp werd aan alle kanten ingeroepen. ‘Mam kun jij dan en dan?’, vroeg de ene dochter. ‘Ik heb drie weken vakantie opgenomen maar de andere drie moet ik werken. Ik zoek nog voor zes dagen oppas. Hoeveel kun jij er voor je rekening nemen? Wil jij heel, héél misschien...?’

Ik geef me op voor drie maandagen. Naast de vaste oppasdinsdagen moet dit nog wel te doen zijn. Oma helpt nou eenmaal graag in dit soort situaties.

‘Mam, mijn baas gaat drie weken op vakantie en heeft gevraagd of ik drie woensdagen extra kan werken. Ik kan de centjes wel goed gebruiken... kun jij één woensdag voor je rekening nemen?’, vraagt de andere dochter. ‘Ja, tuurlijk. Snap ik helemaal, antwoord ik.

Oma zingt en huppelt zich die eerste twee vakantieweken door. Het werden twee woensdagen in plaats van één, but who cares? Oma geniet van al haar schatjes die stuk voor stuk hun eigen karaktertjes showen.

Maar in de derde week tijdens mijn laatste oppasdag van deze vakantieweek voel ik een rare krak en loop de rest van de dag uitermate voorzichtig... kleine stapjes... en laat niemand iets merken.

Op mijn lief na. Die wrijft en masseert. Een hete douche verricht niet het wonder waar ik op hoopte maar kruip lekker doorgewarmd mijn bed in. Een goede nachtrust zal oma en vooral haar rug goed doen. Als om 7.10 de wekker gaat begin ik rustig aan mijn dagelijkse rek en strek oefeningen anders kan ik niet normaal opstaan.

Wat normaal is?

Nou gewoon. Hup overeind, opstaan en lopen naar de badkamer. (Zonder die oefeningen kom ik niet eens overeind !). Als ik tot zit ben gekomen onder de nodige oe's en ah's begin ik aan een volgend serietje oefeningen. Nu kan ik opstaan en rek mij goed uit. Dan schuifel ik richting badkamer waar ik nog een serie oefeningen met mijn rug naar de spiegel uitvoer. (Gewoon omdat ik het eigenlijk niet wil weten!!)

Wanneer ik mezelf weer durf aan te kijken in de spiegel vraag ik me oprecht af of 't wel normaal is dat ik -net als vroeger toen mijn drie meiden klein waren- nu nòg steeds BLIJ ben dat de scholen weer beginnen!

Fijn weer alles in ritme en regelmaat. (De vlag hangt nog net niet uit). Kan ik eindelijk een speech gaan schrijven voor mijn boekpresentatie die toch heus 18 oktober moet gaan plaatsvinden!